

Vòng Đời

Lão quần quai trong cái rét tê tái của những ngày tháng 3 âm lịch. Cứ đến thời điểm này hàng năm, lão lại khắc khoải, trông ngóng một điều gì vô định. Quá khứ oai hùng của một thời lại thổi bùng lên trong lão sức sống trong nỗi đau kiệt quệ sau một ngày dài thăm thẳm. Tiếng kệt cửa quen thuộc của đứa con, một cuộc đổ bộ quen thuộc, bất định, không thời gian.

- Bố vẫn chưa ngủ sao? Rét quá! Như này mà có mấy thằng bạn nhậu thì hay biết mấy!

Lão thở dài. Tiếng thở dài quen thuộc của những lão già vẫn luôn nghĩ rằng mình là đồ thừa, đồ bỏ đi. Tự nhiên, lão ứa nước mắt, những ngón tay nhua nhúa, xương xẩu tỳ xuống cạnh giường như muốn níu kéo lại sự sống đang hết sức chông chênh.

- Mấy giờ rồi hả con? Mày đi đâu mà giờ này mới vác mặt về?

- Con đã dặn bao nhiêu lần rồi, bố cứ ngủ đi, đợi con làm gì, ít ra thì cũng chẳng còn bao ngày nữa là con tròn 30 tuổi, bé bỏng gì cho cam.

- Tao lo! Bằng tuổi mày bây giờ, tao đã là “Dũng sĩ diệt Mỹ” rồi!

- Ôi dào! Lại chuyện ngày xưa, con khác, bố khác. Giả dụ bây giờ có giặc Mỹ thì con đây cũng phải vài lần là “Dũng sĩ diệt Mỹ” rồi ấy chứ.

Vậy là xong câu chuyện của cả một ngày dài. Thằng con lăn ra ngủ, lão mê mải cái cạnh giường một cách vô thức, sức mạnh, sự đam mê thuở nào giờ

đây chỉ còn là một nắm xương mục trên chiếc giường đôi đẹp đẽ, rộng thênh thang như một bãi chiến trường năm xưa. Chiếc giường mà đã từ lâu, thằng con không ngủ chung cùng lão nữa.

Ngày tiến về Sài Gòn, trong phút giây lịch sử, để lại sau lưng bao chiến tích huy hoàng, lão ra bờ sông, ngược nhìn bầu trời cao rộng của ngày đầu tiên mà đất nước thực sự hoà bình. Lão sung sướng lắm, lồng ngực của một anh canh điền như nở rộng hơn bao giờ hết để chứa đầy không khí cuộc sống tự do. Tiếng khóc oe oe của trẻ nhỏ trong lùm cây lúp xúp đã cắt ngang dòng suy tưởng của lão. Vạch lùm cây, một đứa trẻ đỏ hỏn nhìn anh nhoén miệng cười, hình như nó cũng đang vui niềm vui của lão vậy. Cuộc sống của một người đàn ông chưa vợ lúc này đã bận bịu hơn với một đứa trẻ. Ấu cũng là số phận, lão đặt tên nó là Thắng, giấy khai sinh cho nó ghi ngày ra đời đúng vào ngày 30/4. Cũng là ngày mà lão nhặt được nó bên bến sông Sài Gòn. Vậy là hành trang của một anh lính khi trở về quê hương có thêm một chú nhóc bụ bẫm, kháu khỉnh và còn đỏ hỏn. Không một lời giải thích, cũng không nghe một lời căn vặn của ai, lão đem theo đứa nhỏ lên tận vùng Tây Bắc xa xôi để lập nghiệp, xây dựng cuộc sống thời bình.

Cuộc sống bươn chải từ hai bàn tay trắng của lão ngoảnh đi ngoảnh lại chỉ có một điều an ủi, đấy là đứa con đã thực sự trưởng thành, có ăn có học đủ sức để thi thố với đời. Thằng Thắng, nó đã đủ lông đủ cánh để mặc sức vẫy vùng. Hình như khí hậu khắc nghiệt của núi rừng Tây Bắc lại hợp với nó, dường như số phận đã an bài, nó sống như để bù vào chuyện nó đã từng bị bỏ rơi. Từng ngày, từng ngày, rắn chắc, mập mạp, rất tình cảm, cái thứ tình cảm cam lạng của một người con thiếu bàn tay săn sóc của một người mẹ theo đúng nghĩa. Nó đi suốt, lão vẫn vợ với khoảng vườn rộng thênh thang,

căn nhà tuy gọn gàng sạch sẽ nhưng vẫn thấy hụt hẫng bởi thiếu bàn tay săn sóc của một người phụ nữ đảm đang. Những bữa cơm nuốt vội, những đêm trắng sâu thẳm mịt mùng. Có lẽ cuộc sống cũng cân bằng với tất cả mọi người trên thế gian, ở vậy có khi lại hoá hay, không chửi bới, không đánh lộn, không tức giận tức ngầm... Nhưng, trời ơi, vậy mà nhiều lúc lão đã thêm một cuộc cãi vã, thêm một lần tức tối đến vậy. Lão hoạnh hộc, đá thúng đụng nia khi thằng con trở về. Nhưng cái hoạnh hộc của lão hình như chưa đủ sức để đưa con vặc lại. Nó cứ thế, nói đi nói lại vài câu rồi lẩn ra ngủ khi. Lão lại đối mặt với màn đêm đã trở nên rất đổi thân thuộc của mình để rồi càng lẩn sâu thêm vào nỗi cô đơn dai dẳng. Chẳng biết tự khi nào, lão lại có những nỗi niềm vu vơ như vậy. Càng đến ngày mà lão nhật được thằng Thắng 30 năm về trước, lão càng ử ử, sầu muộn.

Lại một ngày mới bắt đầu, cái vòng luẩn quẩn này đối với lão nó mới bức bách, khó chịu làm sao. Phải ra vườn đi dạo một lát, nếu không, lão sẽ điên lên mất. À! Phải, tại sao không bắt thằng Thắng lấy vợ đi nhỉ, nó đã 30 tuổi đầu rồi chứ ít gì. Trời hời trời, có lẽ cái cục tức trong lão hình thành từ đó mà ra thôi. Được rồi...

Lão rón rén đi vào, thằng Thắng vẫn say sưa ngủ, lão nhìn gã trai 30 tuổi. Vẫn trắng trẻo, khuôn mặt đã trở nên vô tư lự sau một ngày dài làm việc, với gã, dường như chỉ có công việc và một ông già ở nhà là những điều đáng để quan tâm nhất trong thời điểm này. Mà kể cũng lạ, hai người đàn ông trong cùng một nhà, vậy mà không bao giờ đã động gì đến chuyện tất cả sẽ ra sao nếu trong nhà bỗng xuất hiện một bóng hình người phụ nữ. Lão trở nên rụt rè, ngại ngại thế nào ấy, tự nhiên lại hỏi con trai điều đó, một điều mà không nói chắc hẳn hai người đều không muốn đề cập. Lão thở dài, thì thôi vậy, chuyện gì đến khắc đến, con trai lão dù sao cũng là một người đàn ông

bình thường như bao người đàn ông khác. Lão trở lại vườn, thông dong trên con đường trải sỏi, đầu óc nhẹ bẫng. Lão không buồn nữa, mà cũng chẳng vui.

Thắng đã trở dậy, đêm qua, lúc trở về gã đã có ý định nói chuyện với bố. Nhưng nhìn bộ dạng của ông già, gã mất hứng, mà có nói chắc gì đã xong. Thôi thì để tối nay vậy. Gã lại ào đi giống một con lóc như mọi ngày, công việc không chờ đợi ai. Vả lại, gã cũng đang vui vẻ.

Cái hồn nhiên đến tội nghiệp của một gã trai 30 tuổi trong buổi sớm đã tác động mạnh tới lão. Chút xao động ít ỏi còn lại trong người đã ngúc ngắc trở dậy, lão phăm phăm dọn dẹp, nhấc cái nọ, bê cái kia, mệt nhoài. Vừa làm lão vừa nghĩ, đã bao năm rồi, căn nhà này, các đồ dùng đều đóng đinh một chỗ. Phải thay đổi cho mới mẻ và sáng sủa hơn. Lão nhìn thành quả của mình, ra chiều ưng ý lắm.

Chiều muộn, khi lão còn đang lúi húi với mấy chậu cây cảnh bên hông nhà thì có tiếng lao xao ngoài ngõ. Lão ngó ra, gồm, gã trai của lão đã về, đúng là chuyện lạ. Mà lạ thật, gã đang đi cùng với một người phụ nữ, ơn trời, đúng là một người phụ nữ. Nhưng lão chột khựng lại:

- Ừm! ừm! Nào cậu nhóc, chào ông đi nào.

Tiếng nói của gã, hay là tiếng của ai? Của mẹ đàn bà đang ở cạnh gã hay sao? Không! Chắc là không rồi. Lão ngó quanh ngó quất. Đúng là gã trai của lão. Nhưng sao nó lại nói vậy. Gần như là giằng lấy đứa bé trong tay người đàn bà, gã ôm hôn nó ra điều thích thú lắm. À hà! Lão lơ mơ hiểu, nhưng chưa dám tin. Gã trai vẫn liên thoảng:

- Ông bế thử cu tý xem nào! Ngoan lắm! Thật tội nghiệp hai mẹ con...

Lão đưa tay ra bế cu nhóc như một sự vô thức, tai lão ù đi, tiếng nói khàn khàn của gã trai chỉ còn loảng thoảng bên tai lão. Thắng nhỏ nằm yên lặng trong vòng tay, ánh mắt to tròn, đen láy. Lão cười như mếu, hơi thở gấp gáp,

đúng, đúng rồi, ánh mắt của 30 năm về trước giờ đây đang một lần nữa đang nhìn lão, nằm trong tay lão. Lão vẫn yên lặng, hình như, lão còn chưa kịp thở dài...

Đánh máy: Hải Triều
Nguồn: VNTQ- Thư viện Online
Được bạn: Ct.Ly đưa lên
vào ngày: 6 tháng 6 năm 2006